

Kitajske narodne pripovedke.

Preložil Fran Erjavec.

VII.

LISICA IN KROKAR.

Lisica se zna dobro prilizovati in je jako zvita. Nekoč zagleda krokarja, ki je sedel s kosom mesa na drevesu. Lisica sede pod drevo, gleda vanj in ga začne hvaliti: »Vaša barva,« pripoveduje, »je najčistejša črnina; to mi dokazuje, da imate Laotsejevo modrost, ki zna čuvati svojo mračnost. Način, po katerem hranite svojo mater, dokazuje, da ste glede otroške ljubezni podobni mojstru Dsongu, pravtako skrbite za svoje starše. Vaš glas je hripav in močan, to dokazuje, da imate pogum kakor kralj Hiang, ki je nekoč samo s svojim glasom prepodil vse sovražnike. Res, vi ste kralj ptic!«

Krokar vesel in zadovoljen posluša, potem pa pravi vljudno: »Prosim, prosim!«

Ali preden se zave, mu pade iz odprtega kljuna meso na tla.

Lisica ga pobere, poje, potem se pa zasmee, rekoč: »Zapomnite si, gospod, če vas kdo brez vzroka hvali, gotovo ne namerava ničesar dobrega!«

V mrzlih jesenskih dneh . . .

*V mrzlih jesenskih dneh
ptičke so obnemele . . .
Tja na jug so zletele,
pa je potihnil njih zlati smeh . . .*

*V pustih jesenskih dneh
se je nebo razsolzilo,
solnčece nam je skrilo
in zvezdice v temnih nočeh.*

*V hladnih jesenskih dneh
rožice so pomrle;
čašice so zaprle,
da so ugasnili biserčki v jasnih očeh.*

*V mračnih jesenskih dneh
gore so se oblekle
v megle, ki so prevlekle
po hribih in dolih se vseh.*

*V tožnih jesenskih dneh
listje je vztrepetalo,
v vetru je zaigralo in obležalo
na mrzlih jesenskih tleh.*

Anica.